
ciutat d'ideals

Somiant un meló el·lipsoïdal en una aula de foc estival

A

l'acabament del curs escolar, de manera cíclica i anual es produeix un esgotament complet dels professors. Les tardes xafogoses de juny en aquests edificis escolars que no estan pre-

parats per a la calor són impassables. Els alumnes, sota la cúpula de plàstic que va imaginar un arquitecte somiatruïtes i romànticoide, són en una sauna o un forn esperant apilotsats que obrin la porta de l'aula.

Dins de l'aula, encara mantenen uns vint minuts de calma tensionada en un examen de final de trimestre. Abaixades les persianes, en lleu penombra, el professor distribueix el darrer examen amb la secreta esperança que aguantaran fermes tota l'hora concentrats en la prova.

—Quant val cada pregunta?, demana una noia al cap d'una estona. Deu fer càbales per treure el cinc pelat...

—Quan serà la recuperació?, reclama el mal estudiant que no s'ha mirat res.

El professor, amb la suor que li regalima esquena avall, intenta vanament llegir un llibre sobre el carlisme —aquest país nostre tan prest a les insurreccions!—, però no pot passar de les dues planes; després de sentir una calda intensa, ha de deixar-ho córrer: en aquest país que va inventar-se la migdiada estival, a quina ment burocràtica i seca se li va ocórrer que els dies estivals de juny puguin permetre encabir els adolescents en una aula sense un alè d'aire fresc, sense una mica de frescor ni un trist silló de Verdú... Quan collíem peres a l'horta esperàvem amb candeletes que bufés la garbinada —o la marinada, que es diu en altres indrets—; aquí esperem que soni el timbre per refugiar-se a casa.

—Profe, que vénis?, diu un que és especialment inquiet que vol anar a les aules taller l'any vinent.

—Com es demanen les coses, senyor X? —li recorda el professor que tot l'any li ho ha

anat repetint.

—Senyor professor, si us plau, pot vindre?

—D'acord, diu el professor, que ha descobert que la formalitat és el primer pas per a la cultura.

—Què vol dir "dèria"?

—Això ho hauria de saber vostè, que no s'ho ha estudiat?

A la següent hora de classe, l'aula situada al bat del sol fa catipén d'humanitat reconcentradíssima. Ni al servei militar, en què la mescla d'olors corporals podia arribar a marejar, he sentit la pudoreta d'una aula plena de fadrins i fadrines preadolescents que suen, que aguanten estoicament i pacientment el dictat que pretén fer-los el professor. Un d'ells, roig i suat, afirma que es mareja —i què pot fer el professor, si té més raó que un sant?; una altra noia es recull el cabell al clatell perquè no li molesti mentre copia; a un tercer li ha de cridar l'atenció perquè està com fos, regalimant damunt la cadira, per la calor, amb els ulls esverats.

Estoicament aguanten un dictat del senyor Josep Maria de Sagarra que l'any 1922 parlava dels enigmes dels melons de forma el·lipsoïdal amb una gràcia i un saber inigualables. I al bell mig del dictat, el professor i els alumnes han somiat un meló sucós, fresc, pres a l'ombra d'una porxada antiga o un arc frondós a prop d'una fonteta fresca i regalada. Que en sabien de viure els nostres avantpassats! Qui ens ha encolomat aquesta dèria per treballar i encabir els nostres joves en aules caloroses en tardes de foc i flama!

ANDREU LONCÀ

Andreu Loncà

